

Στην πρώτη τους συνάντηση ο Νάκος τον είχε κρατήσει μία ώρα και περισσότερο και του έλεγε τα ιστορικά της επιχείρησης. Πώς ξεκίνησε πουλώντας μόνος του από πόρτα σε πόρτα και πώς έκανε το μεγάλο άλμα γυρνώντας στη χονδρική και πώς χτίστηκε το κτίριο, πρώτα μια μάντρα για αποθήκη με δανεικά και αργότερα

ο όροφος πανωσήκωμα. Μετά του έκανε ερωτήσεις για σπουδές, προϋπηρεσίες, γάμους, αρραβώνες και τέτοια και στο τέλος τον πήγε στην πόρτα με μερικά δυνατά πατρικά χτυπήματα στην πλάτη. «Θα σε ειδοποιήσω εγώ, θα τα πούμε, αγόρι μου» του είπε γελαστός κι έχασε μια πράσινη μέντα που έπαιζε στο χέρι του.

Την άλλη μέρα ο πατέρας του Γιώργου του τηλεφώνησε κι ο Νάκος είπε ότι ο γιος του φαίνεται σπουδαίο παιδί κι αν ήθελε μπορούσε να πιάσει δουλειά από Δευτέρα. Τις λεπτομέρειες θα τις συζητούσε με τον ίδιο.

Ο Γιώργος πήγε γεμάτος ερωτηματικά, γιατί δεν ήξερε ακριβώς ούτε τι θα έκανε ούτε και τι χρήματα θα έπαιρνε. Δεν είχε γίνει καμιά συζήτηση σχετικά ούτε είχε συναντήσει ποτέ αυτό το είδος ανθρώπου. Πήγε κατά τις οκτώμισι το πρωί, αλλά ο ξανθός Αλβανός, που οι εργάτες τον φώναζαν Λορέντζο, του είπε με σπασμένα ελληνικά ότι το αφεντικό δεν είχε έρθει, κι έτσι βγήκε πάλι έξω. Σκέφτηκε να πάρει έναν καφέ από το σουβλατζίδικο λοξώς απέναντι, αλλά το είδε γεμάτο εργάτες που έτρωγαν σουβλάκια, μερικοί έπιναν και μπίρα με το μπουκάλι πρωί πρωί. Σκέφτηκε ότι αν ζήταγε καφέ θα σπαζόταν ο σουβλατζής, γιατί θα του μπερδευε τη γραμμή παραγωγής, και προτίμησε να κόβει βόλτες πάνω κάτω. Στις εννιά και μισή η μαύρη Μερσεντές του Νάκου έστριψε από τη γωνία και μπήκε στο ισόγειο του κτιρίου από τη μεγάλη πόρτα της αποθήκης. Όταν είδε τον ηλικιωμένο άντρα να βγαίνει, ο Γιώργος πλησίασε και χαιρέτησε προσπαθώντας να δείξει άνετος.

«Καλημέρα! Έχουμε πει για σήμερα να έρθω, σωστά;»

«Καλημέρα, ναι, κατά τις δέκα δεν είχαμε πει;»

«Δεν είπαμε, αλλά εντάξει, δεν έγινε και τίποτα, κάθισα και ήπια έναν καφέ εδώ στην καντίνα παρακάτω» είπε ψέματα ο Γιώργος.

«Έλα, πάμε, έχουμε δουλίτσα σήμερα» είπε ο Νάκος, χωρίς το εγκάρδιο και πατρικό ύφος της προηγούμενης συνάντησης.

Ανέβηκαν στο γραφείο και κάθισαν, ο επιχειρηματίας στο γραφείο και ο Γιώργος στο κάθισμα μπροστά, όπως την άλλη φορά. Το δωμάτιο είχε αεριστεί και η ατμόσφαιρα ήταν ευχάριστη, ο Γιώργος ένιωσε ξαφνικά αισιοδοξία που άγγιζε τα όρια μιας συγκεχυμένης μακαριότητας, όλα του φάνηκαν θετικά, δεν ήταν τυχαία εκεί, ήταν συστημένος, υπήρχαν δεσμοί ανάμεσα στην επιχείρηση αυτή και στην οικογένειά του, η σχέση του Νάκου με τον πατέρα του ήταν μακρόχρονη και σταθερή, υπήρχαν βάσεις και ίσως και προοπτικές! Αυτή η μέρα θα σημάδευε το μέλλον του, το 'νιωθε! Η πόρτα άνοιξε και μια νεαρή γυναίκα μπήκε με ένα δίσκο που πάνω του είχε μια καφετιέρα με γαλλικό καφέ, ένα ανοιγμένο Νουνού, ένα γυάλινο βάζο με ζάχαρη και φλιτζάνια. «Πού να τα βάλω;» είπε ενώ ταυτόχρονα περιεργαζόταν με ενδιαφέρον τον Γιώργο. Ο Νάκος σηκώθηκε και κατευθύνθηκε προς ένα στρογγυλό τραπέζι συνεδριάσεων στη γωνία. Στη μέση της διαδρομής μετάνιωσε, γύρισε στο γραφείο και βουτώντας το χέρι στη σακούλα πήρε μια μέντα και την έβαλε στο στόμα του. «Για να κρατηθώ με το τσιγάρο, τις μασουλάω όλη μέρα, λες να πάθω κανένα ζάχαρο;» και γέλασε, αλλά μάλλον ανήσυχα.

«Εδώ φέρε τα, Σούλα» είπε γυρνώντας στο στρογγυλό τραπέζι. Κάθισε πρώτος δείχνοντας την καρέκλα απέναντί του στον Γιώργο, κι όταν η γυναίκα έκλεισε

πίσω της την πόρτα, έσκυψε κι ακούμπησε το κεφάλι στα χέρια του σαν να έκλαιγε, χαρίζοντας στον Γιώργο την άπλετη θέα της στρογγυλής φαλάκρας του. Έμεινε για κάμποσο έτσι ακίνητος κι αμίλητος σε μια στάση απελπισίας, λες και μόλις είχε ακούσει ότι πλήρωσε χίλια ευρώ για ένα λαχείο του δεκάδικου που δεν κέρδισε ούτε στον λήγοντα. Έπειτα ξαφνικά ανασηκώθηκε και είπε κοφτά: «Λοιπόν, πάμε!».

Πέταξε τη μισοφαγωμένη караμέλα στο τασάκι και άρχισε να μιλάει αρθρώνοντας αργά και καθαρά, κοιτώντας τον Γιώργο στα μάτια.

«Αγόρι μου, θέλω να με ακούσεις με προσοχή! Από μπίζνες δεν ξέρεις, είσαι όμως σίγουρος ότι θέλεις να μάθεις; Οι επιχειρήσεις σήμερα δεν είναι εύκολη υπόθεση, η αγορά περνάει κρίση, δεν υπάρχει ρευστό και το εμπόριο έχει καταντήσει να θεωρεί τη δεκάμηνη επιταγή μετρητά. Επειδή τα πράγματα είναι πολύ σφιχτά, με το σταυρό στο χέρι δεν πας μπροστά, χρειάζεται ευελιξία και εξυπνάδα. Και να μην αφήνεις καμιά ευκαιρία να σου ξεφύγει! Είσαι κυνηγός; Είσαι αρπακτικό; Μπορείς να δεις χρυσάφι μέσα σ' ένα φέρετρο ή θα μείνεις σα μαλάκας να κλαις τον νεκρό; Κι άμα το δεις το χρυσάφι, μπορείς να σκύψεις να το μαζέψεις; Έχεις ταλέντο;»

Ο Γιώργος άκουγε προσεκτικά, όπως δεν είχε ακούσει ποτέ κανένα μάθημα στη σχολή, ένιωθε ότι εισχωρούσε στο άδυτο των μνημένων, εκεί που η αξία κάθε λέξης έπρεπε να μετρηθεί πρώτα με λεφτά και ύστερα με όποιο άλλο νόημα κουβαλούσε. Του άρεσε.

Ο Νάκοςμίλαγε τώρα ακατάσχετα, του είπε πόσο κουράστηκε για να μεγαλώσει την επιχείρηση και να την κάνει όνομα στην αγορά των χαρτικών και πόσο

περήφανος ήταν για τη μικρασιατική καταγωγή τού πατέρα του. Δηγήθηκε πώς μαζί με τους πρώτους ανήσυχους και διορατικούς επιχειρηματίες ταξίδεψε στη Σαγκάη στις αρχές της δεκαετίας τού ενενήντα, όταν φάνηκαν οι προοπτικές των συναλλαγών με την Άπω Ανατολή, και ότι από τότε ήταν εισαγωγέας χαρτικών και γραφικής ύλης από την Κίνα με σταθερές και μόνιμες πλέον συνεργασίες, που του δίνουν και σήμερα προβάδισμα στη διαμόρφωση χαμηλών τιμών. Όταν ξεκίνησε να απαριθμεί το πελατολόγιο της εταιρείας, ο Γιώργος είχε αρχίσει να πέφτει σε μια χαύνωση, παρατηρώντας με την άκρη του ματιού τους πίνακες με τα λουλούδια, και η σκέψη του ξέφυγε. Αυτό το γραφείο ήθελε ανακαίνιση. Ο γέρος ήταν μάγκας, αλλά με όλα αυτά τα συμπράγκαλα εδώ μέσα έστηνες πάγκο σε πανηγύρι συνοικιακής ενορίας: “Πάρτε, καλές κυρίες, και καραμελίτσες έχω και πίνακες ευκαιρία και πάσης φύσεως έπιπλα, σκαλιστά, εξαιρετικής ποιότητας σε τιμή κοψοχρονιά!”. Έπνιξε μέσα του ένα γέλιο που του ανέβηκε αυθόρμητα. Ο τύπος ήταν περιπτώσάρα, αυτό σίγουρα ήταν αλήθεια.

Ο Γιώργος δεν ήξερε τότε ότι σύντομα η αλήθεια θα γινόταν μια αρκετά περίπλοκη έννοια.